

Θεία Κοινωνία χωρίς νηστεία;

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Image not found or type unknown

Μέσα στην Αγία Γραφή ακούγεται η πρόσκληση «υιέ μου δος μοι την καρδίαν». Την καρδιά του ανθρώπου ζητά ο Θεός, για να ζει και να αναπνέει με το θέλημά Του.

Μέσα ακόμη όμως και στον χώρο των λεγομένων πιστών δεν κυριαρχεί, δυστυχώς, το θέλημα του Θεού, αλλά το ίδιο θέλημα. Εδώ τα πράγματα γίνονται τραγικά, διότι ενώ γνωρίζουν το λόγο του Θεού, όμως τον διαμορφώνουν σύμφωνα με τα μέτρα τους.

Πνευματικοί «γέροντες» κόβουν και ράβουν όπως βολεύει στην άνεση και την ευκολία των τέκνων τους, μόνο και μόνο για να μη τους χάσουν και να ονομάζονται οι ίδιοι καλοί και άγιοι και όχι για να καθοδηγούν αυτούς που τους εμπιστεύτηκε ο Θεός προς την σωτηρία τους. Νομοθετούν δικές τους γνώμες και παραθέτουν παραδόσεις που έλαβαν χωρίς να ελέγξουν αν είναι η Παράδοση της Εκκλησίας, άσχετα αν είναι κάτι το παλαικό. Κάθε παλαικό δεν είναι και παράδοση του Ευαγγελίου. Το θέλημα του Θεού αντικαθίσταται με ένα «έτερον ευαγγέλιον» και γίνεται ένας σκοτεινός ανελεύθερος γερωντισμός με παραδόσεις ανίερες και εντάλματα ανθρώπων χάριν επιβολής εξουσίας πνευματικής και

αιχμαλωσίας ψυχών. Έτσι π.χ. για το θέμα της Θείας Κοινωνίας δεν επικρατεί το θέλημα του Θεού, αλλά η παράδοση των ανθρώπων. Φορτώνουν τους χριστιανούς με δυσβάστακτα βάρη και «παραδόσεις» και αυτό γίνεται έμμεσα η αιτία να απομακρύνονται από την Θεία Κοινωνία. Επιβάλλουν δηλαδή νηστείες του λαδιού και του αλάδωτου με έντονο τον καταναγκασμό και τον φόβο. Ορίζουν χρόνους και διαστήματα προσέλευσης στο Μυστήριο, αγνοώντας το λόγο του Χριστού και την Ιερά Παράδοση της Εκκλησίας περί συνεχούς Θείας Κοινωνίας. Απαιτούν την νηστεία ως απαραίτητο γεγονός πριν από την μετοχή τους στο Μυστήριο, πράγμα που δεν υπάρχει πουθενά γραμμένο αλλά από την άλλη μεριά... παραδεδομένο. Όλα εστιάζονται στο τι θα φάγουν και τι θα πουν και τότε και μέχρι ποια ώρα, και αφήνουν την κύρια καλλιέργεια της πνευματικής προετοιμασίας που συγκεκριμενοποιείται στην πρόσκληση: «μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε». Πολλοί χριστιανοί λοιπόν απέχουν της Θείας Κοινωνίας, διότι δεν νήστεψαν παρ' όλον που ο πόθος τους είναι ασυγκράτητος και η μετάνοια ενεργή και ζώσα...αντιθέτως πολλοί θρησκευόμενοι έρχονται και κοινωνούν επειδή νήστεψαν με ένα άγριο κυνηγητό αποχής του φαγητού, ικανοποιημένοι με το έργο τους αυτό, διότι ζει μέσα τους φαρισαϊκά ένας εσωτερικός αυτοηδονισμός του δήθεν αγίου και αξίου.

Για να προσέλθουμε λοιπόν στο Μέγα Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι, έχοντας βεβαίως πάρει και την ευλογία του πνευματικού μας πατέρα ο οποίος βλέποντας την μετάνοιά μας, αναγνωρίζοντας την διάθεσή μας να μεταμορφωθούμε σε καινούς ανθρώπους μας προτρέπει μετά φόβου πίστεως και αγάπης να προσέλθουμε στο Μέγα Μυστήριο. Για να μην παρεξηγηθούμε λοιπόν, ο κάθε χριστιανός θα πρέπει να προετοιμάζεται ορθά για να λάβει τον ίδιο τον Κύριο μέσα του. Όμως όσον αναφορά την αποχή από τις τροφές (νηστεία), πουθενά η Εκκλησία δεν έχει βάλει κάποιον τέτοιο κανόνα, αλλά η Εκκλησία λέγει: ο Χριστιανός θα πρέπει να νηστεύει την Τετάρτη και την Παρασκευή, την Σαρακοστή Χριστουγέννων και Πάσχα, Δεκαπενταύγουστο κ.τ.λ. Η Εκκλησία λοιπόν έχει συγκεκριμένες ημέρες μέσα στο έτος και προτρέπει τους πιστούς να νηστέψουν. ΠΟΥΘΕΝΑ η Εκκλησία δεν έχει πει ότι είναι κανόνας να νηστέψεις για να κοινωνήσεις. Νηστεύεις όλες τις καθορισμένες νηστείες της Εκκλησίας μας; Εάν ναι τότε δεν θα έπρεπε να σε απασχολεί άλλο αυτό το θέμα. Όμως εάν ο πνευματικός σου πατέρας κρίνει ότι για την δική σου καλύτερη προετοιμασία καλό θα ήταν να νηστέψεις π.χ. μία ημέρα, θα το κάνεις για την υπακοή στον πνευματικό σου και όχι διότι είναι κανόνας της Εκκλησίας μας.

Εάν δεν ίσχυε το παραπάνω τότε είναι παράλογο η Εκκλησία να θεσπίσει συγκεκριμένες νηστίσιμες ημέρες του έτους, αλλά θα έλεγε να νηστεύουμε 1,2,3 ημέρες πριν κοινωνήσουμε. Επίσης τα μικρά παιδιάκια θα έπρεπε να νηστεύουν και

αυτά, να κάνουν αλάδωτο!!! Νηστεία λοιπόν και Θεία Κοινωνία δεν συνδέονται άμεσα, ίσως έμμεσα υπό το πρίσμα του ασκητικού φρονήματος που θα πρέπει να έχουμε όλοι. Το παράλογο είναι ότι πολλές φορές επιμένουμε τόσο πολύ στην προετοιμασία μας πριν την Θεία Μετάληψη και όταν πλέον κοινωνήσουμε χαλαρώνουμε. Δηλαδή από την μία μεριά όταν δεν έχουμε τον Χριστό μέσα μας, απέχουμε από τροφές, εγκρατευόμαστε κ.λ.π. (και καλά κάνουμε), όμως όταν έχουμε μέσα μας τον Χριστό όταν έχουμε κοινωνήσει το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου μας το ασκητικό αυτό φρόνημα εξαφανίζεται, λες και δεν χρειάζεται πλέον μιας και ο σκοπός επιτεύχθηκε, κοινωνήσαμε!

Όμως πως είναι δυνατόν ενώ δεν έχω τον Χριστό μέσα μου να ασκούμε και όταν τον πάρω μέσα μου πλέον να γίνομαι απρόσεκτος όσον αναφορά πνευματικά θέματα; Όταν δηλαδή, πριν κοινωνήσω μου «απαγορευόταν» να κάνω κάποια πράγματα, τώρα που κοινωνήσα, τώρα που έγινα και εγώ χριστός να μην μου απαγορεύονται; Άρα διαπιστώνουμε ότι το σκεπτικό πολλών αν όχι όλων των χριστιανών είναι λάθος. Δεν σημαίνει ότι αφού κοινωνήσα μπορώ χωρίς καμία αναστολή να κάνω το οτιδήποτε, αντιθέτως αφού έχω κοινωνήσει θα πρέπει ακόμα περισσότερο να είμαι προσεκτικός, σε πνευματική εγρήγορση ώστε όντως η Θεία Κοινωνία να ενεργήσει μέσα μου και να με μεταμορφώσει, να με βοηθήσει να ξεπεράσω αδυναμίες και να γίνει όντως το εφόδιο αυτό το οποίο θα με οδηγήσει στην Αιώνια Ζωή.

Αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Μητρόπολη Βεροίας

Πηγή: orthodoxianpress.com